

[illegible]

Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time
After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time
After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After
Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After
Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After Time After

Vi lever i en tid då mänskligheten pressar naturen till dess gränser. Oron för miljön och planetens framtid verkar ofta vara en oro för vår egen överlevnad. Traditionellt sett har naturen varit en viktig inspirationskälla för nordiska konstnärer och idag fortsätter många samtida konstnärer att utforska teman relaterade till natur och miljö och erbjuder genom sitt arbete insikter och perspektiv som andra discipliner inte kan förmedla.

Time After Time är en multimedиаutställning med fem nordiska konstnärer av olika generationer som är intresserade av teman som natur och energi, tid och perspektiv, ljus och mörker samt mänsklig närvaro och frånvaro. Utställningen sträcker sig både ovan och under jord, inom och utanför Nordens hus. Naturen och naturmaterial och -koncept fungerar som en filosofisk utgångspunkt, men tillsammans skapar verken ett mer svårfångat, mångbottnat narrativ. Besökaren förlorar fotfästet i tid och rum, osäker på vad som tar sin början eller får sitt slut, fångad i ett gränstillstånd där minne, materia och perception vävs samman.

Time After Time är en hyllning till naturens anmärkningsvärda förmåga att återställa sig och dess cykliska tidsförlopp, och vill erbjuda en smula hopp i en tid av konflikter, katastrofer och ekocider. Utställningen reflekterar över kontrasten mellan naturens krafter och de hos människan och människokroppen, speglat genom tidens lins. Den undersöker de spår människan lämnar efter sig för kommande tidsperioder och är en påminnelse om människans litenhet i tid och rum.

Artists: Anastasia Ax, Felipe de Avila Franco, Jussi Kivi, Saara Ekström, Sandra Mujinga
Curator: Sabina Westerholm

On view:

7th June - 14th September 2025

Nordens Hus

HVELFING

Anastasia Ax

Anastasia Ax (f. 1979 i Sverige) är en konstnär som är verksam i Stockholm. Hennes konst kännetecknas av en sammansmältning av performance, måleri, skulptur och ljud. Hon använder sin kropp som utgångspunkt i brutala eller subtila kollisioner med fysiska material. Hon utforskar dekonstruktion och förvandling som ett sätt att skapa nya berättelser, rasera givna föreställningar och bryta fysiska och imaginära gränser.

Hennes verk har visats på flera svenska och internationella arenor inklusive Kungliga Teatern, Moderna Museet, Stockholm; Moderna Museet, Malmö; Göteborgs Konsthall; BoCa, Lissabon; Neue Galerie, Graz; Reykavíks konstmuseum och MARTa, Herford. Utmärkelser, nomineringar och stipendier inkluderar; Swedish Architecture award av RUM, Faber castell International Drawing award, Carnegie Art award och IASPIS residentsstipendium i New York.

"Jag försöker arbeta med material och uttryck som inrymmer både brutalitet och skörhet, för mig är det ett slags utforskande i materialens motståndskraft. Jag strävar efter att utforma verk som vågar ta kraftfulla grepp om platsen i dialog med dess historiska kontext. En plats med möjlighet till reflektion om samhälle, natur och medmänniska."

Settlers (Reykjavik)

Performativ installation, 2025

Betong, järnoxid, gips, infärgad betong, lavasand

Settlers är en platsspecifik installation som befinner sig i en konstant föränderlig process. Olika variationer av verket har tidigare visats på Konstakademien i Stockholm (2023) och på Institutet Suedois Paris (2024). Installationen är gjord av betongblock, järnoxidpulver och skulpturer gjorda av gips och betong samt svart lava. Betongblocken är inlånade från BM Vallá och kommer att återanvändas av företaget efter utställningen och på så sätt få en fortsättning.

Säckarna med järnoxid kommer från byggsektorn och används för att färga in stora volymer betong. I Settlers får järnoxidpulvret en annan innebörd genom att knyta an till jordfärger - pigment som historiskt använts i grottmålningar, hållristningar och övergångsriter. Järnoxidens användning kan ses som en visuell och symbolisk länk till både historia och geologi, där färgen påminner om jordens eget pigment och de tidigaste uttrycken för mänsklig konst och kommunikation.

Settlers är en existentiell berättelse som rör sig mellan forntid, nutid och en imaginär framtid. En reflektion över människans återupprepande destruktiva mönster av ockupation och kolonisering av andra levande varelser. Genom att aktivera platsen med en serie fysiska ingrepp, där vind, regn och konstnärens egen kropp fungerar som katalysatorer, skapas en plats som trots den påträngande arkitekturen förmedlar en känsla av fragilt darrande motstånd. Allt som är fast förflyktigas. I det raserade och dess sprickor skapas nya möjligheter till frihet och nytt spirande liv.

Settlers (Norrtälje) 2024, Norrtälje Sweden

Saara Ekström

Saara Ekström (f. 1965 i Finland) är en bildkonstnär som arbetar tvärdisciplinärt med film, fotografi, skulptur, text och platsspecifika installationer. I sitt arbete utforskar hon tidens och historiens skiktningar och rör sig i ett gränsland där fiktion och verklighet, det heliga och det profana samt tillväxt och sönderfall flätas samman.

Ekströms konst har visats i ett flertal separatutställningar och grupputställningar i Europa, Amerika och Asien, och hennes experimentella filmer har uppmärksammats på internationella filmfestivaler. Hon tilldelades Finlands statliga konstpris för bildkonst 2023, AVEK-priset för mediekonst 2018 och Södra Finlands konstpris 2017. Hon har även nominerats till bland annat Below Zero, Ars Fennica och Carnegie Art Awards.

Geopsyche

Trekanalig 16 mm-film överförd till digitalt format,
längd: 22:36 minuter, 2023

Geopsyche är en meditation över de geologiska tidsskalornas svindlande omfång – en cyklisk och ytterst långsam förändringsprocess som är svår för oss att greppa. Verket fokuserar på planetens komplexa ämnesomsättning och undersöker det medvetande som samlats i dess sediment. Det transcendentala bildflödet för oss genom arkaiska landskap i en gradvis men ständig omvandling, i sökandet efter kopplingar mellan geologiska händelser, evolution och det undermedvetna. Vårt eget ursprung är en del av denna gåtfulla process, där varje slut är en ny början.

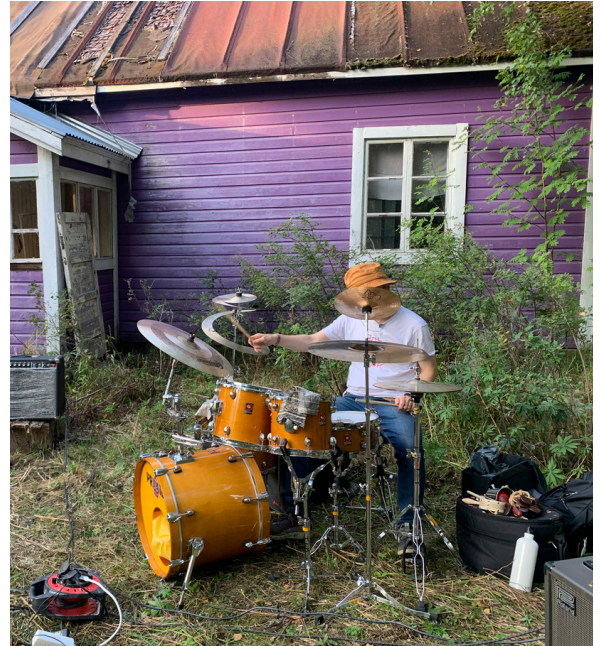
Ekström filmade materialet under fem års tid i den finländska skärgården, som formades under den senaste istiden för 18 000 år sedan, samt i naturhistoriska museers arkiv i Uppsala, Stockholm, Helsingfors och Åbo. Arbetet förde henne också djupt in i Nerjagrottorna i Spanien, där geologisk, biologisk och arkeologisk forskning bedrivs, samt till Island där geotermiska krafter omformar och spräcker jordens yta och blottar planetens glödande inre.

Jussi Kivi

Jussi Kivi (f. 1959 i Finland) har ställt ut i separat- och gruppställningar sedan 1981. Han är numera pensionerad från konstvärlden och arbetar främst som heltidsamatörmusiker.

I sitt konstnärliga arbete har Jussi Kivi undersökt okända, underjordiska, bortglömda och försummade platser. Han har arbetat mångmedialt med fotografi, video, teckning, miniatyrmodeller och kartor. Med detta material belyser Kivi gränslandet mellan natur och kultur med ett särskilt fokus på förfallna industriella landskap. För honom representerar dessa kvarlevor den fossila industrikulturens kärna, en kultur som i en global skala kontinuerligt förstör sina egna levnadsvillkor.

"Burzi" - Forever Leaking Toxic Mine, Sulitjelma, Norway
[Named after Burzum - The Norwegian far-right heavy musician and killer].
Photo, 2016

The Chemical Spa, underground
gunpowder factory, Sweden.
Photo, 2019

Underground Lake during Ice-run.
Russian bunker from the First World
War, Helsinki, Finland
Photo, 2006

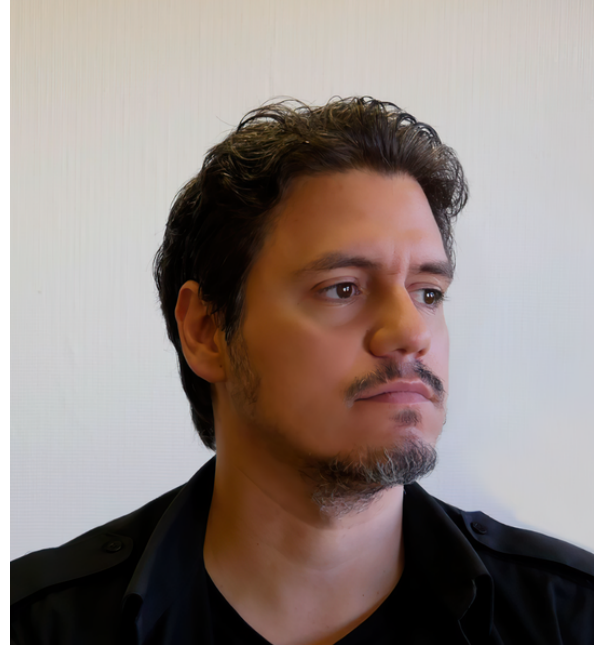

Styx - Subterranean River of
Shit under the Finnish Capital.
Photo, 2016

Felipe de Ávila Franco

Felipe de Ávila Franco (f. 1982 i Brasilien) är en bildkonstnär verksam i Finland som har arbetat i Sydamerika och Europa sedan 2013. I sitt arbete utforskar han skärningspunkten mellan skulptur och andra medier, och behandlar teman som biopolitik och miljöestetik för att undersöka relationen mellan det mänskliga samhället och den naturliga världen. Genom att blanda traditionella och experimentella tekniker integrerar och omvandlar han industriella material och rester till skulpturer, installationer, multimediala verk och elektromekaniska system, i syfte att utmana konventionella föreställningar om natur, energi, territorium och människokroppen.

Felipe de Ávila Francos verk har ställts ut på Galleri Sculptor (Helsingfors, 2024), The Umbrella Arts Center (Massachusetts, 2023), Finlands kulturinstitut i New York (2023) och Amos Rex (Helsingfors, 2022). Hans verk ingår i flera betydande samlingar, däribland Museu de Arte Brasileira (São Paulo), Helsingfors konstmuseum (HAM) och Museet för nutidskonst Kiasma (Helsingfors).

Cold Bodies #1 & #2

Bild genererad av artificiell intelligens på
BoPet nödfilt UV-offsettryck, 2023.
120 x 160 cm

De termiska filtarna i detta verk, som används som reflekterande ytor och underlag för UV-tryck, utforskar det intrikata förhållandet mellan ljus, bild, kropp och sinne. Deras reflekterande egenskaper omvandlar deras ursprungliga funktion – att reglera kroppsvärme i nödsituationer – till en alternativ materialitet, där en undflyende dimension framträder och okända landskap uppstår.

Det är omöjligt att fullt ut uppfatta de tryckta bilderna på grund av ljusets spel över den reflekterande ytan, vilket tvingar betraktaren att skifta perspektiv och engagera sig i en dynamisk upptäcktsprocess. Samtidigt ifrågasätter de AI-genererade avbildningarna av termiskt kol det mänskliga tänkandets, handlandets och skapandets natur, samt deras sammankoppling med energi – både den som förbrukas och den som bevaras – inte bara av kroppen utan också av sinnet.

Genom att ställa termiskt kol, som bär på solens lagrade energi från miljontals år, mot bilder som skapats genom fria AI-plattformer, väcker verket frågor om kreativitet som en exploaterad resurs och den etiska komplexiteten kring användningen av sådana teknologier, deras konsekvenser och deras påverkan på det konstnärliga och intellektuella arbetets väsen.

Pressure Waves

Ljud genererat från 40 dagars inspelningar av elektromagnetiska vågor utsända av solen.

Ljudinstallation, 2023

Längd: 01:07'10"

Ljudinstallationen spelar upp en digital tolkning av "solens ljud". Verket består av 40 dagars inspelning av vibrationer i det elektromagnetiska spektrumet som emitterats av solen och bearbetats med data från Solar and Heliospheric Observatory's (SOHO) Michelson Doppler Imager (MDI). Ljudgenereringen inleddes med Dopplerhastighetsdata, som noggrant renades från störningar och brus från utrustningen. Därefter filterades datan vid cirka 3 mHz för att isolera rena ljudvågor, följt av interpolering för att fylla i saknad information. Slutligen skalades och accelererades datan med en faktor på 42 000 för att omvandla den till frekvenser som det mänskliga örat kan uppfatta.

Verket spelas upp i ett par hörlurar som vilar på gallerigolvet, inbäddade i ett varmt ljussken som framkallar en spöklik bild av solen. Detta skapar en svävande atmosfär och bjuder in till en mer intim upplevelse – som att förflyttas till ett tillstånd där ljud och ljus samverkar som kompletterande energier.

Eclipse

Skulptur, 2017/2025

Trä, glödlampa, olja och elektromekanik

30 x 30 x 16 cm

En solförmörkelse markerar en sällsynt uppställning – ett avbrott i ljusets kontinuitet. Genom historien har sådana händelser väckt både vördnad och oro, tolkade av forntida kulturer som tecken, omen eller gudomliga gester. I sitt flyktiga dunkel välkomnar förmörkelsen en reflektion över cykler av synlighet och försvinnande, av makt som döljs och blottas.

Utgående från denna metafor utforskar verket vår invecklade relation till energi. Ett svävande ljus skiner genom lager av olja – den mörka biprodukten av ett uråldrigt solljus. Fossila bränslen, grundläggande för den moderna världen, är i sig en form av begravnad tid – ett organiskt material som omvandlats under årtusenden.

Här möts ljus och olja – en gång besläktade, nu främmande för varandra – och gestaltar en spänning mellan ursprung och följd.

Genom ett stillsamt återkommande elektromekaniskt system iscensätter verket en koreografi av ljus och förmörkelse, som påminner oss om den sköra balansen mellan naturens rytmer och människans system.

Sandra Mujinga

Sandra Mujinga (f. 1989, Goma, Demokratiska republiken Kongo) är en multidisciplinär norsk konstnär och musiker som är verksam i New York, Berlin och Oslo. Med utgångspunkt i spekulativ fiktion inom den afrofuturistiska traditionen leker Sandra Mujinga med synlighetens och försvinnandets ekonomier.

Hennes gränsöverskridande praktik, som ofta vänder ut och in på traditionell identitetspolitik, ställer frågor om självrepresentation och självbevarelse, sken och ogenomskinlighet. I sina verk tar hon avstånd från ett rent antropocentriskt förhållningssätt till att förstå den förgängliga värld vi lever i, och söker istället inspiration i hur djur utvecklar överlevnadsstrategier och anpassar sig till fientliga miljöer.

Porträtt av konstnären av Thando Sikawuti

Amnesia? Amnesia?

Amnesia? Amnesia? 2019

Enkanalig videoinstallation, fem målade

MDF-skivor. Längd: 04:55 minuter

Skådespelare: Joe Von Hutch.

I detta videokonstverk framför skådespelaren John von Hutch en monolog, skriven av Sandra Mujinga, riktad till betraktaren. Centralt för verket är frågan om vad det innebär att existera i mörkret – en återkommande fråga i Mujingas konstnärliga arbete.

"Mörkret", enligt Mujinga, är trots sitt till synes tomma tillstånd i själva verket ett rum fyllt av kreativa möjligheter. Den mörka bakgrunden i videon fungerar som ett generativt utrymme där karaktären på ett intimt och medvetet sätt kan diskutera sin erfarenhet av att befinna sig i mörkret.

Med utgångspunkt i entomologen Anduse-Pokus resonemang om tomrummet som "grundläggande för ett tillblivande, en gest av mångfald" grenar sig figurens monolog ut och berör komplexa och mångfacetterade idéer. Figuren tycks inte bara träda fram ur den mörka bakgrunden genom Mujingas användning av filter, utan han vänder sig också till betraktaren och bjuder in hen att följa med in i detta möjligheternas rum ("Jag vill att du stannar här med mig, i mörkret").

Amnesia? Amnesia? 2019. Charlottenborg.
Photo: David Stjernholm

Time After Time
After Time After
After Time After
Time After Time
Time After Time
After Time After
After Time After
Time After Time
Time After Time
After Time After
After Time After
Time After Time
Time After Time
After Time After
After Time After
Time After Time
Time After Time
After Time After
After Time After
Time After Time
Time After Time
After Time After
After Time After
Time After Time